

§ 248.

At en Forbrydelse er begaaet, kan kun bevises ved den Anklagedes Tilstaaelse, naar denne bestrykes af andre under Sagen oplyste Omstændigheder. Derimod kan den Anklagedes Skyld, naar det er bevist, at en Forbrydelse er begaaet, godtgjøres ved hans egen Tilstaaelse, naar denne ikke staaer i Strid med, hvad der ibrigt er oplyst under Sagen.

§ 249.

Kongen kan ikke kaldes som Vidne under nogen Straffesag.

§ 250.

Den, som er berøvet Fornuftens Brug paa den Tid, han skal aflægge Vidnesbyrd, eller var det, da den Begivenhed indtraf, om hvilken han skal afgive Forklaring, kan ikke fores som Vidne. Ei heller kan den, som i den Grad er blottet for religiøse og moralske Begreber, at han ikke har nogen klar Forestilling om Betydningen af en Ed eller et høitidelig afgivet Løfte eller Forsikring, tilstedes at aflægge Vidnesbyrd i nogen Straffesag, hvilket ligeledes gjælder om den, som er domfældt for at have afgivet falsk Vidnesbyrd.

§ 251.

Børn kunne kun edfæstes som Vidner, naar Formanden ved at udspørge dem, har forvisset sig om, at de ere istand til at fatte Edens Vigtighed og Hellighed, og det Ansvar, man paadrager sig ved at aflægge falsk Vidnesbyrd.

§ 252.

Ægtefæller kunne ikke fores som Vidner imod hinanden i Sager, i hvilke Straffen maa falde ud til Bøder.

Ei heller kunne Sagsførere fores som Vidner angaaende det, som er dem betroet af Personer, hvis Sag de forsvare, eller som, efter at Sag er reist, have benvendt sig til dem om at paatage sig Forsvaret og i denne Anledning gjort dem Meddelelser, selv om ved-

kommende Sagsfører ikke har villet paatage sig Forsvaret.

§ 253.

Intet Vidne er pligtigt at besvare noget Spørgsmaal, naar Svaret vil kunne benyttes mod Vidnet selv som Bevis for en det paafigtet Forbrydelse.

§ 254.

Formanden forebygger, at Vidnet besvare Spørgsmaal, hvis Besvarelse kunde have statsfarlige Følger. Ansees Besvarelsen af væsentlig Betydning for Sagens Oplysning, kan han udsætte Sagen, forsaavidt det kan forventes, at Hindringen for Besvarelsen vil bortfalde; dog kan Sagen ikke af den Grund udsættes længere end til den næste Retssamling.

§ 255.

Et Vidne maa kun afgive Forklaring om saadanne Begivenheder og Forhold, hvorom det selv har personlig Kundskab, hvorimod det ikke kan tilstedes samme, at forklare om Noget, der kun støtter sig til, hvad Vidnet har hørt af Andre, medmindre det, der skal oplyses, netop angaaer et Udsagn af en Anden eller et Rygte eller den almindelige Dom om visse Forhold eller visse Personer.

§ 256.

Naar en Person, mod hvem en Forbrydelse er begaaet, der har havt hans Død til Følge, paa Dødsleiet med fuld Bevidsthed om den umiddelbare Livsfare, hvori han er, har afgivet Forklaring om Maaden, hvorpaa Forbrydelsen er udøvet, og de dermed forbundne Omstændigheder, kan det tilstedes den, til hvem saadan Forklaring er afgivet, at aflægge Vidnesbyrd herom. Er Forklaringen strax nedskreven, skal den saaledes forfattede Opregnelser fremlægges i Retten. Ingen kan imidlertid fældes paa Grund af et saadant Vidnesbyrd, medmindre dette bestrykes ved andre under Sagen fremkomne Oplysninger.